

PRÆDIKEN SØNDAG DEN 10. JULI 2016 – 7. SETRIN
VESTER AABY KL. 9 – AASTRUP KL. 10.15 – KRARUP
KL. 14

Tekster: Præd. 3,1-11; Rom. 8,1-4; Matth. 10,24-31

Salmer: 751,337,41,655,518

Salmer Krarup: 2,41,655,518

Du, Herre Krist, min frelser est
til dig jeg håber ene.

Der findes en fortælling om et menneske, der levede i Tyskland i 1930'erne. Midt i nazismens magtovertagelse og på randen af 2. verdenskrig med alle dens rædsler.

Den fortælling viser, at det store begyndte i det små. Manden havde en oplevelse, som han aldrig glemte. Eller tilgav sig selv.

Efterhånden som nazismen fik mere og mere magt og indflydelse dukkede dens grimme ansigt op flere og flere steder.

Og i det tilfælde som historien handler om, dukkede det op på et så uskyldigt sted som på biblioteket.

Manden, der var indfødt tysker havde for så vidt intet at frygte. Men frygten bredte sig alligevel langsomt over landet.

Og ved indgangen til sit eget kommunebibliotek blev han en dag stillet spørgsmålet: ”Er du arier?” – altså den nazistiske betegnelse for en indfødt tysk.

Og inden manden havde nået at tænke sig om, havde han svaret ”ja.”

Det var som sagt ikke noget forkert svar. Manden var tysker.

Men det var et forkert **spørgsmål**.

Da manden fik tænkt sig om, ramte det ham som et hammerslag: At svare ja på spørgsmålet var på en måde at gøre sig selv til medskyldig i den nazistiske raceopdeling. En opdeling, der mildt sagt intet har med biblioteksbesøg at gøre. Derfor pinte det manden resten af hans liv, at han havde svaret på spørgsmålet, selvom det kan lyde lidt vel dramatisk i vore ører mere end 75 år efter.

Det pinte ham, at han ved at svare på, hvad der kunne synes at være et simpelt spørgsmål, så at sige var kommet til at gå modstanderens ærinde.

For det skal jo ikke kræve et specielt ophav at gå ind på et offentligt bibliotek.

Det er at sætte skel et sted, hvor der intet skel skal være.

Men historien viser, hvor let det kan ske blandt mennesker.

Også selvom det er det sidste, man vil. Så kan man altså som menneske ganske uforvarende komme til det. Kunne manden have gjort sin gerning om, ville han have ladet være med at svare på spørgsmålet. Sådan tænkte han i hvert fald bagefter.

Men at have ladet være med at svare kunne den gang have været farligt. Eller i hvert fald have forment ham adgang til sit bibliotek.

Hvorimod det altså i dette tilfælde var ganske ufarligt at gå ind på modpartens tankegang for at låne en bog.

At gå over på modstanderens banehalvdel uden at tænke over det.

Historien skal med her i dag på den 7. søndag efter trinitatis fordi det i dag handler om Guds glædelige budskab i verdens hænder. Stykket fra Matthæusevangeliet som vi får at høre i

dag er taget fra den tale, som Jesus holder for sine disciple, inden de bliver sendt ud i verden for at fortælle om Ham. Fortælle i verden om Guds glædelige budskab. Og Jesus fortæller, at i den verden, disciplene bliver sendt ud i, kræver det mod at holde fast i det gode budskab. Det kan være farligt. Ja, det kan være med livet som indsats.

Det er der i sig selv ikke noget nyt i. Det er jo sådanne beretninger, vi hører mange af fra den samme tid som den beretning, jeg indledte med. Og som vi kan høre den dag i dag fra verdens brændpunkter. Mennesker kan den dag i dag gå så meget ind for en sag, at de er villige til at ofre livet for den.

Men de kan også gå så meget ind for en sag, at de er villige til at ofre **andres** liv for den. Den slags beretninger behøver vi desværre ikke at gå til historien for at finde.

Og det er forskellen.

Det skaber angst og det skaber utryghed, når vi læser om terrorangreb og lignende.

Vi står over for det uforståelige. Og det uforståelige skaber angst i os.

Men det er lige præcis det, Jesus ikke vil lade sine disciple ligge under for i dag. Selv om de skal derud, hvor det er farligt. Hvad jeg siger jer i mørket, skal I tale i lyset, og hvad der hvisses Jer i øret, skal I prædike fra tagene.

Derud skal de.

Med det gode budskab.

Men de skal ikke derud **alene**.

Ikke en spurv falder til jorden uden at Jeres fader er med den.

Hvordan kan det dog være farligt at skulle udbrede et sådant budskab?

Det spørgsmål kan vi kun stille fordi der stadig findes forkerte spørgsmål i verden.

Selv om lige præcis **det** spørgsmål naturligvis ikke er et af dem.

Hvordan kan det være farligt at udbrede det gode?

Det kan det naturligvis kun fordi der **ikke** kun findes godt i verden.

Der kan være delte meninger om, hvad der er godt og skidt – det kan man overbevise sig selv om blot ved at følge med i den politiske dagsorden.

Eller helt jordnært, det kan man opleve, når ens gode intentioner bliver misforstået blandt de allernærmeste.

Så er det ikke altid let at stå fast og stille de rigtige spørgsmål.

Eller for den sags skyld at lade være med at svare på de forkerte.

Sådan er verden nu en gang skruet sammen.

Men det er den verden, det gode budskab skal ud i.

Der findes et begreb, der betegner verden, når den ikke tør tage imod det gode.

Det kaldes for en verden uden frisind.

Det er den verden, der kan finde på at spørge om race i stedet for lånerkort. Den verden, der i stedet bygger på frygt.

Men hvad betyder så frisind?

Det frisind, der så let glider i baggrunden, når det gode i verdens hænder bliver til sandheden med stort S.

Og frygten tager over.

Frisind betyder at give plads til andre holdninger, andre meninger.

Uden at opgive sit eget.

Og derfor ikke have noget at frygte.

Frisind er derfor noget andet end det begreb, der har afløst det i utallige sammenhænge.

Nemlig begrebet tolerance.

Det er nutidens modeord.

Og det er et ganske udmærket ord.

Selvfølgelig skal der være tolerance i et samfund. Og blandt mennesker.

Disciplene, der i dag bliver sendt ud bliver i bedste fald mødt med tolerance.

Men de bliver ikke altid mødt med frisind.

Og det er en væsentlig forskel.

At møde med tolerance er at mene, man kan lave om. Blive ens.

At møde med frisind er at respektere forskelligheden.

Og dermed selv stå stærkere.

Eller - eventuelt lade sig overbevise. Uden frygt.

Som det var disciplenes opgave at overbevise om Guds godhed.

Uden frygt.

En discipel står ikke over sin mester og en tjener ikke over sin herre.

Derfor kan mennesker aldrig tage patent på Guds sandhed.

Kun lade sig overbevise af det gode budskab.

Ved at høre det med frisind.

Høre det budskab, der tør gå ud i verden og møde dens frygt med ordene: Frygt ikke!

At møde med frisind er at møde uden frygt. Fordi man ikke føler sit eget truet.

Derfor er frisind blevet et sjældent ord.

Disciplene bliver i dag sendt ud i verden af Jesus.

Med to løfter.

Det første løfte var, at de ville blive mødt med den samme modstand, som Han blev mødt med. At verden ville forarges på dem og føle sig truet.

Det andet løfte var, at de ikke skulle have noget at frygte.

For Gud var med dem.

Sådan som Han er med hver eneste lille spurv, der falder til jorden.

AMEN